

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs V. Impone iam si placet finem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

possum: neque iam es animæ meæ pondus & pressura: sed potius gloria ipsius, delicia & latitudo; quandoquidem de me affirmari illud potest, quod in Canticis dicitur: *Qua est ista qua ascendit de deserto, delicti affluens, inmixta super dilectum suum?* hinc & inde amorem spargens? *Impone iam si placet finem.*

VERSUS V.

Impone iam si placet finem.

Idest: age iam, consumma mecum perfectè & spirituale matrimonium tui Visione beatifica.

Quamuis enim non inficiet in isto tam sublimi statu, tanto magis resignatam esse animam, quanto fuerit amplius transformata; nullam enim rem nouit se ipsam querendo, petere, (nam in omnibus dilectum suum querit, cum charitas bonum gloriamque dilecti duntaxat præ oculis habeat) quia tamen adhuc in spe uiuit, in qua non potest non aliqua sentiri vacuitas, in tantum (quamuis suauiter & iucundè) ingemiscit, quantum sibi ad perfectam filij Dei adeptionem obtinendam deest. Quare postquam gloria sua fuerit consummata, appetitus quoque ipsius conquiescet, qui quantumuis in hac vita Deo fuerit vnitus, nunquam expletur, donec appareat gloria ista: præsertim cum iam suauitatem ipsius, ac primitias in hoc statu prægustet: quæ huiusmodi sunt, ut nisi Deus naturæ imbecillitatem dextera sua protegeret, tuereturque (quemadmodum cum Mose in petra fecisse legimus, ut absque interitu gloriam suam contemplari posset, ex cuius dextera protectione, delicias potius roburque percipit natura, quam aliquid detrimenti) ad

singulas istas inflammationes interitura videatur, cum inferior hominis pars, tam ingentem, sublimemque ignem nequeat sustinere. Ac propterea appetitus iste non est in hoc statu molestus, iam enim hanc anima vniuersas pœnas euasit: quin potius cum summa suauitate delectatione, ac resignatione id postulat. Propterea quippe ait: *Si placet.* Nam voluntas & appetitus ipsius, ita Deo, suo modo coniuncti sunt, supremam ut suam gloriam in eo sitam arbitrentur, ut quidquid voluerit Deus, fiat; verum huiusmodi sunt hæc demonstrationes gloriæ, tantusque qui elucescit amor: ut exigui potius amoris argumentum esset, illam amoris perfectionem, consummationemque non postulare. Accedit ad hoc, quod animaduertit ibi anima in illa communicatione delitiosa, sese à Spiritu sancto incitari mirisque modis, ac lauisimis inuitari affectibus, ad immensam gloriam illam, quam ipsi præ oculis ponit, dicens illud, quod spontè in Canticis dixerat: *Surge prope amica mea, columba mea, formosa mea, & veni: iam enim hiems transiit, imber abiit, & recessit: flores apparuerunt in terra nostra: ficus prouulit grossos suos, vinee florentes dederunt odorem suum: Surge amica mea speciosa mea & veni, columba mea in foraminibus petrae, in cauerna maceria, ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis; vox enim tua dulcis, & facies tua deuora.* Cuncta hæc sentit sibi dici à Spiritu sancto anima in dulci illa teneraque flamma. Et ideo ipsa hoc loco respondet:

Impone iam, si placet finem.

quibus verbis duas illas postular petitiones, quas Christus Dominus noster per sanctum Matthæum rogari iussit, nimirum. *Adueniat regnum tuum. Fiat voluntas tua; ac si diceret, finias iam istud mihi præbere regnum, quemadmodum tu ipse hoc*

Nn 3 vis.

In hoc statu anima vniuersas pœnas euasit.

Cant. 2. 10

Mat. 6. 10.

vis. Quod ut ita fiat. *Abrumpe telam dulcis huius occurfus.*

VERSUS VI.

Abrumpe telam dulcis huius occurfus.

Tres sunt
tela ad
Dei per-
fectè possi-
dendum
necessario
abrum-
pende.

2. Cor. 5. 1.

Dua tela
priores ne-
cessario
abrum-
pende.

ILLud videlicet, quod tanti momenti præpedit negotium; facile siquidem est telis impedimentisque separantibus sublatis ad Deum peruenire. Quæ quidem tela ad Deum perfectè possidendum necessario abrumpendæ ad tres reducuntur. Temporalem nimirum, sub qua vniuersa comprehenduntur creaturæ. Naturalem, sub qua cunctæ operationes propèssionesque purè naturales latent: Et Sensitivam quæ vñionem animæ cum corpore duntaxat comprehendit, quæ est animalis & sensitiva vita, de qua loquitur S. Paulus, *Scimus enim, quoniam si terrestri domus nostra huius habitationis dissoluatur, quod adificationem ex Deo habemus domum non manufactam æternam in cælis.* Duæ telæ priores, necessario abrumpi debuerunt, vt ad istam Dei per vñionem amoris possessione posset perueniri, per quem amorem vniuersa mundi res abnegatæ sunt & repudiatæ, affectus quoque & appetitus mortificati, & denique operationes animæ effectæ diuinæ. Quæ omnia flammæ istius, dum adhuc esset molesta & ingrata, occurfus abrupta sunt. In purgatione siquidem spiritali, duas istas telas omnino abrumpit anima vñiturque dilecto; nec aliud præter tertiam sensibilibus videlicet vitæ telam frangendum, residuum est; atque hanc ob causam, hoc loco ait, *Telam non verò Telas; nulla enim alia superest præter istam,*

quam flamma hæc, minimè eo rigore ac asperitate, qua cæteras aggreditur, sed suaviter ac iucundè. Vnde & huiusmodi animarum per mortem exitus dulcissimus est, & omnibus vitæ præteritæ delictis iucundior: motus utique quippe impetibus & suauissimis amoris aggressionibus extincti, Cigni instar; dulcius dum motus vult, modulantis. Nam idcirco dixit Dauid: iustorum mortem esse pretiosam, in ipsa enim amoris animæ flamina in amidi pelagus intant: & sunt ibi hæc flamina adeò lata ac tranquilla, vt iam ipsa mari videantur; cum iam ibi principium & finis prius & posterius ad asserendum iustum qui ad regnum suum capellendum recedit coniungantur: audiuntque laudes finium terræ, gloria videlicet iusti: & sentit se anima in hoc statu gloriosis istis impulsibus seu occurfus imperitiam iam, iam, in prociñctu ingressions in affluentias ad regnum perfectè possidendum. Animadaertit enim se (quantum fides præsentisque vitæ conditio patitur) puram & opulentam, & ad tantum bonum capiendum idoneam. Iam enim in hoc statu, sinit eam Deus propriam intueri pulchritudinem, donaque ac virtutes quibus eam insigniuit, fidencius ipsi committit, cuncta siquidem hæc, in amorem illi laudesque; cõuertuntur, procul iam ablegato fermento, quod massam corumpit. Cumque cernat anima nihil iam desiderati amplius, quam vt tenuis hæc naturalis vitæ tela, qua irretita, capta, præpeditaque est ipsius libertas, abrumpari; cupiens dissolui esseque cum Christo, destructa ista spiritus & carnis (quæ plurimum inter se discrepant) textura seu compage, & squam earum qualibet, fortem capiente; carne videlicet in sus remanente terra, spiritu verò ad Deum, qui dedit illum redeunte; (caro enim morte-